

Terry Hayes

SÓC EN PILGRIM

Traduït de l'anglès per
Carles Andreu, Anna Puente i Albert Vitó

Títol original: *I Am Pilgrim*

Il·lustració de la coberta: Shutterstock. Diseño de R. Shailer / TW

Copyright © Leonedo, Ltd., 2014
Copyright de l'edició en català © Ediciones Salamandra, 2016

Publicaciones y Ediciones Salamandra, S.A.
Almogàvers, 56, 7è 2a - 08018 Barcelona - Tel. 93 215 11 99
www.salamandra.info

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del *Copyright*, sota les sancions establertes en les lleis, la reproducció parcial o total d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, així com la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públics.

ISBN: 978-84-16310-15-9
Dipòsit legal: B-2.581-2016

1a edició, març de 2016
Printed in Spain

Impressió: Romanyà-Valls, Pl. Verdaguer, 1
Capellades, Barcelona

No hi ha cap terror tan consistent, tan difícil de descriure com el que sent un espia en un país estrany.

JOHN LE CARRÉ, *The Looking Glass War*

Aquests carrers miserables els ha de recórrer un home que no sigui miserable, que no sigui pervers i que no tingui por.

RAYMOND CHANDLER, *The Simple Art of Murder*

PRIMERA PART

1

Hi ha llocs que recordaré tota la vida: la plaça Roja en un dia de vent càlid i udolant, el dormitori de la meva mare, ubicat al costat equivocat de l'autopista 8-Mile, els jardins interminables d'una casa d'acollida sofisticada o un home esperant per matar-me entre les runes que es coneixen com el Teatre de la Mort.

Tot i això, res m'ha quedat tan marcat a la memòria com aquella habitació de Nova York: cortines esfilagarsades, mobiliari barat, una taula plena de metamfeta i altres drogues recreatives... Al costat del llit hi ha una bossa de mà, unes calcetes negres del gruix d'un fil dental i un parell de sabatetes Jimmy Choo amb tallons d'agulla. Totalment fora de lloc, com la seva propietària. Ella està nua al bany, degollada, flotant de cap per avall en una banyera d'àcid sulfúric, el component actiu d'un netejador de canonades que es pot trobar en qualsevol supermercat.

Hi ha desenes d'ampolles buides d'aquest netejador —Drain-Bomb, es diu— escampades per terra. Sense que ningú no s'adoni de la meva presència, començo a examinar-les: totes tenen encara l'etiqueta del preu enganxada i m'adono que, per evitar suspicàcies, qui sigui que ha matat la noia les ha comprades en vint botigues diferents. Sempre he defensat que costa molt no admirar una bona planificació.

El pis és un caos absolut: el xivarri de les ràdios de la policia, els ajudants del forense que demanen reforços a crits, una dona hispana que sanglota... Fins i tot quan la víctima no coneix ningú al món, en escenes com aquesta sempre hi ha algú que plora.

La noia de la banyera és irreconeixible. Els tres dies que ha passat submergida en àcid li han destrossat les faccions. Ja era la idea, suposo, perquè el seu assassí li va lligar dues guies telefòniques a les mans perquè no surés. L'àcid no només li ha dissolt les empremtes dactilars, sinó pràcticament tota l'estructura metacarpiana. Si els de l'equip forense de la policia de Nova York no tenen un cop de sort amb el registre dental, suaran la cansalada per identificar-la.

En llocs com aquest, quan tens la sensació que el rastre del mal encara s'aferra a les parets, la ment pot fugir cap a territoris estranys. La idea d'una noia sense rostre em fa pensar en una frase d'una vella cançó de Lennon/McCartney, una que parla d'Eleanor Rigby, una dona que desava la cara en un pot al costat de la porta. Mentalment, començo a referir-me a la víctima com a Eleanor. A l'equip que ha d'analitzar l'escena del crim encara li queda molta feina per fer, però és evident que tothom creu que l'Eleanor va ser assassinada mentre tenia relacions sexuals: el matalàs desplaçat del somier, els llençols entortolligats, un esquitx de sang arterial en descomposició a la tauleta de nit... Els més malalts s'imaginin que l'assassí li va tallar el coll mentre encara era dins seu. I el pitjor és que pot ser que tinguin raó. Morís com morís, els que sempre busquen el costat positiu de les coses poden consolar-se pensant que no devia adonar-se de què passava, com a mínim fins al darrer moment.

La metamfetamina cristal·litzada, més coneguda com a metamfeta, se'n devia encarregar. Quan t'arriba al cervell et posa tan calent, tan eufòric, que elimina qualsevol possibilitat de mal presagi. Una persona col·locada de metamfeta només és capaç de mantenir un pensament coherent: trobar una parella i follar fins a perdre els sentits.

Al costat de les dues paperines buides de metamfeta hi ha unes ampolletes com aquelles de xampú que es troben als banys dels hotels. No porten cap etiqueta i contenen un líquid transparent. GHB, suposo; una substància que últimament causa furor als racons més foscos de la Xarxa. En grans dosis, està substituïnt el Rohipnol com la droga preferida entre els violadors. La majoria de discoteques en van plenes: els consumidors se'n beuen un glopet per rebaixar una mica l'efecte de la metamfeta i fer desaparèixer el punt de paranoia. Però el GHB també té efectes secundaris: una pèrdua d'inhibicions i una experiència sexual més intensa. Al carrer té altres noms, com

ara «clau fàcil». Mentre es treia les Jimmy Choo i el vestit negre, l'Eleanor devia anar com un coet del 4 de juliol.

M'obro pas entre la gentada —no em coneix ningú, sóc un paio anònim amb una jaqueta cara damunt l'espatlla i un passat amb un llast considerable— i m'aturo al costat del llit. M'aïllo dels sorolls i la visualitzo al damunt d'ell, nua, cavalcant-lo. Té poc més de vint anys i un cos fantàstic. Me la imagino vivint-ho al màxim: el còctel de drogues l'arrossegueu cap a un orgasme demolidor, la temperatura corporal està pels núvols gràcies a la metamfetamina, els pits turgents puguen i baixen, el ritme cardíac i respiratori s'han desbocat de passió i química, la respiració és brusca i entretallada, la llengua adquireix vida pròpia i busca àvidament la boca que s'obre sota seu. Avui dia el sexe no és per als covards, això segur.

Els llums de neó dels bars de l'altra banda de la finestra li devien il·luminar els reflexos rossos que s'han posat de moda aquesta temporada, ahora que feien brillar un rellotge de busseig Panerai. Sí, és fals, però la rèplica està molt ben aconseguida. Conec aquesta dona. Tots la coneixem. O, si més no, a tots ens sonen les dones d'aquesta mena. Es deixen veure a la immensa botiga nova de Prada a Milà, fent cua a les discoteques del Soho, bevent cafès amb llet descremats a les cafeteries de moda de l'avinguda de Montaigne... Noies que es pensen que *People* és una revista d'actualitat i que un caràcter japonès tatuat a l'esquena és un signe de rebel·lió.

Imagino la mà de l'assassí sobre el seu pit, acaronent el pírcing amb ornaments de pedreria que duu al mugró. El paio l'agafa amb dos dits i hi clava una estrebada per obligar-la a acostar-se més a ell. Ella deixa anar un crit, revolucionada; a hores d'ara té tot el cos hipersensible, sobretot els mugrons. Però no li importa: si l'altre ho vol fer amb tanta fúria significa que es deu sentir molt atret. Enfilada damunt seu, mentre el capçal del llit pica contra la paret, deu estar mirant cap a la porta, tancada amb pany i clau, sens dubte. En aquest barri, tota precaució és poca.

Darrere la porta hi ha un esquema amb el pla d'evacuació. La noia és en un hotel, sí, però aquí acaba qualsevol possible semblança amb el Ritz-Carlton. Aquest es diu Eastside Inn i s'hi allotja gent de pas, turistes de motxilla, individus mentalment extraviats i qualsevol altra persona amb vint dòlars per passar la nit. Els inquilins s'hi poden quedar tant de temps com vulguin: un dia, un

mes, la resta de la vida; només calen dos documents d'identitat, un amb fotografia.

El paio que s'havia instal·lat a l'habitació 89 feia temps que hi era: veig un paquet de sis cerveses sobre un escriptori, juntament amb quatre ampolles de licor mig buides i diverses capsas de cereals. També hi ha un aparell de música i un grapat de CD en una tauleta de nit. Hi dono un cop d'ull. S'ha de reconèixer que tenia bon gust musical. L'armari, en canvi, és buit. Sembla que la roba va ser l'únic que es va endur quan va marxar i va deixar que el cos es liqués a la banyera. Al fons de l'armari hi ha una pila d'escombraries: diaris vells, una llauna buida d'insecticida contra escarabats de cuina, un calendari de paret amb una rodella de cafè... L'agafo. A cada pàgina hi ha una fotografia en blanc i negre d'unes ruïnes antigues: el Colosseu, un temple grec, la Biblioteca de Cels vista de nit. Molt artístic. Però les pàgines estan en blanc, no hi ha ni una cita anotada. Més enllà d'aprofitar-lo com a sotagot, sembla que no l'han fet servir mai, o sigui que el torno a llençar on era.

Em giro sense pensar, per pur instint, i passo la mà per damunt de la tauleta de nit. És estrany, no hi ha gens de pols. Repeteixo el gest a l'escriptori, al capçal del llit i a l'aparell de música, amb idèntic resultat. L'assassí ho ha netejat tot per esborrar les ditades. Tampoc no li donarem cap premi, per això. Però de sobte percebo una olor. M'acosto els dits al nas i tot canvia. Aquella olor residual correspon a un esprai antisèptic que es fa servir a les unitats de cures intensives per combatre infeccions. Però aquesta substància no només mata bacteris, sinó que, com a efecte secundari, també destrueix qualsevol material que contingui ADN: suor, pell, cabells... Ruixant amb esprai tota l'habitació i xopant també la moqueta i les parets, l'assassí es va assegurar que l'equip forense de la policia no en tragués res, de passar l'aspiradora.

De sobte veig clar que no em trobo davant d'un homicidi corrent, comès per diners, drogues o recompensa sexual. No és un assassinat qualsevol, és un cas realment excepcional.

2

No tothom ho sap, i probablement tampoc no importa a ningú, però la primera llei de la ciència forense és el principi d'intercanvi de Locard, que diu: «Qualsevol contacte entre un criminal i l'escena del crim deixa un rastre.» En aquest dormitori, envoltat de desenes de veus, em pregunto si el professor Locard es devia trobar mai res que s'assemblés a l'habitació 89: tot el que l'assassí va tocar és dins d'una banyera plena d'àcid, o bé net com una patena, o bé cobert d'antisèptic industrial. Estic convençut que no n'ha quedat ni una cèl·lula, ni un fol·licle.

Fa un any vaig publicar un llibre especialitzat en tècniques d'investigació modernes. En un capítol titulat «Nous límits», hi explico que només m'he trobat amb l'ús d'esprai antibacterià una vegada a la vida, en una operació d'alt nivell contra un agent secret a la República Txeca. Pensar en aquell cas no em fa augurar res de bo, perquè avui dia continua sense resoldre. El resident de l'habitació 89 sabia el que es feia, i aquesta constatació em fa examinar l'habitació amb el respecte que es mereix.

No era una persona gaire polida i, entre altres restes d'escombraries, veig una capsa de pizza al costat del llit. Estic a punt de passar de llarg quan m'adono que segurament és allà on tenia amagat el ganivet: damunt de la capsa de la pizza, ben a l'abast, una cosa tan natural que segurament a l'Eleanor li devia haver passat per alt.

Me la imagino sobre el llit, amb la mà sota el garbuix de llençols, buscant-li l'entrecreix. Li fa un petó a l'espatlla, al pit, i va

baixant. Potser el paio sap què li espera o potser no: un dels efectes col·laterals del GHB és que fa desaparèixer el reflex de les arcades. Algú que n'hagi pres es pot empassar sense problemes una eina de vint, vint-i-cinc, trenta centímetres. Per això un dels llocs on és més fàcil trobar-ne és a les saunes de gais. O als rodatges de pel·lícules porno.

Penso en les mans d'ell agafant-la. La posa de panxa enlaire i es col·loca de genolls a banda i banda del pit. Ella es pensa que es posa bé per arribar-li a la boca, però mentrestant ha deixat caure la mà dreta al costat del llit. Sense que la noia ho vegi, palpa la tapa de la capsa de pizza fins que troba el que buscava. El ganivet és fred i barat, però també nou de trinca, i per tant prou afilat per al que necessita.

Algú que hagués presenciat l'escena des del darrere hauria vist com ella encorbava l'esquena alhora que se li escapava una mena de gemec entre els llavis, i hauria pensat que ell l'havia penetrat a la boca. Però no és el cas. Els ulls d'ella, que brillen per efecte de les drogues, desprenen terror pur. Ell li tapa la boca amb la mà dreta i l'obliga a tirar el cap enrere per deixar el coll a la vista. Ella forceja i es retorça, intenta moure els braços, però ell ja ho tenia previst. Assegut damunt dels seus pits, li clava els genolls als bíceps i la immobilitza. Com ho sé? Al cos que flota a la banyera s'hi distingeixen dos blaus. La noia no es pot defensar. Llavors ell alça la mà dreta. L'Eleanor ho veu i intenta cridar, se sacseja violentament, intenta alliberar-se'n. L'acer serrat del ganivet de pizza centelleja sobre els seus pits i s'acosta al coll pàlid. L'hi sega amb força.

La sang esquitxa la tauleta de nit. Amb una de les artèries que alimenta el cervell completament seccionada, tot devia acabar-se en un moment. L'Eleanor es doblega i borboleja, es dessagna. Els últims vestigis de consciència li diuen que acaba de presenciar el seu propi assassinat: tot el que havia estat fins aleshores i el que esperava ser s'ha esvanit. Va anar així, ella no el tenia a dins. Suposo que, un cop més, hem de donar gràcies a Déu per petites mostres de misericòrdia com aquesta.

L'assassí se'n va a preparar el bany d'àcid i, pel camí, es treu la samarreta blanca tacada de sang que devia dur posada. N'han trobat fragments sota el cos de l'Eleanor, a la banyera, al costat del ganivet de dotze centímetres de llargada, mànec de plàstic negre

i fabricat en sèries de milions en alguna fàbrica explotadora de la Xina.

Encara em roda el cap d'imaginar-m'ho, i per això al principi no sóc conscient que una mà rugosa em sacseja l'espatlla. Tan bon punt me n'adono me la trec del damunt i em falta poc per trencar-li el braç. Una reminiscència d'una vida anterior, segurament. El paio, que murmura una disculpa succinta i em dirigeix una mala mirada, vol que m'aparti. És el líder d'un equip forense format per tres homes i una dona que està instal·lant els llums ultraviolats i els platets de tint Fast Blue B que faran servir per buscar taques de semen al matalàs. Encara no han descobert l'antisèptic i jo no els en dic res: potser l'assassí es va descuidar una part del llit, vés a saber. Ara que, si és el cas, i tenint en compte la naturalesa de l'Eastside Inn, segurament trobaran diversos milers de senyals positius que es remuntaran a l'època de quan les putes duïen mitges.

M'aparto del mig, però segueixo completament abstret: intento aïllar-me de tot, perquè hi ha alguna cosa a l'habitació, en tota aquesta situació, que em fa ballar el cap. I no acabo de saber de què es tracta. Hi ha una part de l'escena que no quadra, però no sé per què. Miro al meu voltant i faig inventari de tot el que veig, però no trobo el que busco; tinc la sensació que és alguna cosa que he vist fa estona. Rebobino mentalment la cinta fins al moment en què he arribat.

Què era? Em submergeixo en el subconscient i intento recuperar la meva primera impressió. Era alguna cosa que no tenia relació amb la violència, un detall menor però molt significatiu. Si en pogués treure l'entrellat... és una sensació... una mena de... una paraula que s'amaga en un plec de la memòria. Al meu llibre vaig escriure que, al final, el que et porta pel pedregar sempre són les pressuposicions que dones per descomptades, les idees que no et qüestionen. I llavors hi caic.

Quan he entrat a l'habitació, he vist el paquet de sis cerveses sobre l'escriptori, el cartró de llet a la nevera, he llegit els títols dels DVD que hi ha al costat del televisor, m'he fixat en la bossa del cubell d'escombraries... I la impressió que he tingut, la paraula que m'ha vingut al cap sense arribar a tocar-me la consciència, ha estat *femení*. He deduït correctament tot el que va passar a l'habitació 89, excepte el més important de tot. No era un paio jove qui s'hi allot-

java. No era un home despullat qui estava cardant amb l'Eleanor quan la va degollar. No era un paio llest i malparit qui li va destrossar les faccions amb àcid i va ruixar tota l'habitació amb esprai antisèptic.

Era una dona.

3

He tractat amb moltes persones poderoses al llarg de la meva carrera, però només n'he conegut una amb autoritat natural genuïna, la mena de paio capaç de fer-te quadrar amb un xiuxiueig. En aquest precís instant és al passadís i s'acosta cap a mi. Diu als de l'equip forense que s'hauran d'esperar, que els bombers volen acordonar la banyera abans que algú es cremi amb l'àcid.

—Però no us tragfeu els guants de goma —els recomana—. Així us podeu examinar mútuament la pròstata mentre sou al passadís.

Tothom riu menys els forenses.

L'home de la veu imponent és en Ben Bradley, el tinent d'homicidis al càrrec de l'escena del crim. Ha passat pel despatx del motel per intentar localitzar el desgraciat que regenta aquest turguri. És un paio negre, molt alt —en Bradley, no pas el desgraciat—, de poc més de cinquanta anys, amb les mans grosses i uns texans esfilagarsats amb un plec a la vora del camal. La seva dona el va convèncer fa poc perquè se'ls comprés, en un intent desesperat de modernitzar la seva imatge, però segons diu ell mateix sembla un personatge d'una novel·la de Steinbeck, un refugiat modern acabat d'arribar del desert.

Com la resta d'habituals d'aquests circs d'homicidis, no té gaire paciència amb els especialistes forenses. Primer, les agències d'investigació van començar a subcontractar professionals com aquests, amb sous excessius, que es presenten a les escenes dels crims vestits amb granotes blanques i impol·lutes que porten noms com

«Serveis Biològics Forenses» brodats a l'esquena. Després —i per a ell això va ser la gota que va fer vessar el got—, dues sèries sobre forenses van triomfar a la televisió i van despertar en molta gent unes ànsies insofribles per fer-se famosos en aquest camp. «Redeu —vaig sentir que es queixava fa poc— queda algú en aquest país que no somiï entrar en un *reality show*?»

Mentre espera que els aspirants a famosos tornin a desar els seus laboratoris portàtils al maletí, em veu de cua d'ull: repenjat a la paret, observant, tal com tinc la sensació d'haver-me passat la meitat de la vida. Ignora tota la gent que reclama la seva atenció i ve cap a mi. No ens donem la mà; no sé per què, però no ho hem fet mai. Ni tan sols estic segur que siguem amics: sempre he estat al marge de qualsevol mena de bàndol, o sigui que segurament no sóc el més apropiat per jutjar. En tot cas, i si serveix d'alguna cosa, ens respectem mútuament.

—Gràcies per venir —diu.

Jo faig que sí amb el cap i examino els seus texans amb vora i les seves botes negres d'operari, ideals per caminar entre la sang i la merda habituals en l'escena d'un crim.

—Com has vingut, amb tractor? —li pregunto.

No riu. En Ben no riu pràcticament mai, és el paio més impenetrable que et puguis tirar a la cara. Però això no vol dir que no sigui graciós.

—Has tingut ocasió de donar un cop d'ull per aquí, Ramón? —pregunta en veu baixa.

No em dic Ramón i ho sap perfectament. Però també sap que fins fa poc vaig formar part d'una de les agències d'intel·ligència més secretes del nostre país, i em diu així fent referència a Ramón García, un agent de l'FBI que va fer mans i mànigues per ocultar la seva identitat i vendre els nostres secrets als russos, però que després va deixar un munt d'empremtes dactilars a les bosses d'escombraries que va fer servir per enviar els documents robats. El tal Ramón devia ser segurament l'agent doble més incompetent de la història. Com deia, en Ben és molt graciós.

—Sí, he vist algunes coses —li dic—. Qui hi vivia, en aquest femer? La inquilina és la principal sospitosa, oi?

En Ben sap dissimular moltes coses, però els seus ulls no poden amagar una expressió de sorpresa: una dona?!

«Perfecte», penso: en Ramón al contraatac.

Però en Bradley és un poli impertorbable.

—Molt interessant, Ramón —diu, intentant esbrinar si realment he descobert alguna cosa o si ho dic per si sona la flauta—. Què t'ho fa pensar, això?

Assenyalo el paquet de cervesa de damunt l'escriptori i la llet de dins la nevera.

—Tu trobes que és propi d'un paio, això? Un paio fotria la cervesa a refredar i deixaria que la llet es florís. I què me'n dius, dels DVD? Un munt de comèdies romàntiques i ni una sola pel·lícula d'acció. Vols que sortim a fer un tomb? —afegeixo—. Així aprofitarem per comptar quants païos més hi ha en aquesta cort de porcs que posin bossa al cubell d'escombraries. Això és cosa de dones, i la dona que s'estava aquí no encaixa en una cova com aquesta, interpreti el paper que interpreti.

En Ben sospesa el que acabo de dir i em sosté la mirada, però és impossible saber si l'he convençut o no. Abans que l'hi pugui preguntar, dos joves inspectors —una dona i el seu col·lega— apareixen corrent per darrere dels bidons de substàncies perilloses dels bombers i s'aturen en sec davant d'en Bradley.

—Hem descobert una cosa, Ben! —diu la poli—. És sobre la persona que s'estava...

En Bradley fa que sí amb el cap.

—Sí, és una dona. Ara expliqueu-me alguna cosa que encara no sàpiga.

O sigui que suposo que sí, que l'he convençut. Els dos polis se'l queden mirant, preguntant-se com dimonis ho sap. Quan es faci de dia, la llegenda del seu superior es farà encara més gran. Pel que fa a mi, crec que aquest paio és un barrut. De debò pensa penjar-se la medalla sense ni parpellejar? Em poso a riure.

En Bradley em mira de reüll i per un moment em penso que riurà amb mi, però ni així. Tot i això, detecto una llúïssor als seus ulls endormiscats just abans que torni a dirigir l'atenció als dos policies.

—Com heu descobert que és una dona? —els pregunta.

—Hem pogut accedir al registre de l'hotel i a les fitxes de totes les habitacions —respon el paio, un tal Connor Norris.

De sobte, en Bradley és tot orelles.

—Us ho ha facilitat el gerent? Heu trobat el desgraciat i heu aconseguit que obrís el despatx?

En Norris fa que no amb el cap.

—Hi ha quatre ordres judicials per tinença de drogues relacionades amb aquest cas. Segurament el paio ja és a mig camí de Mèxic. No, ha estat l'Alvarez —diu assenyalant la seva col·lega—, que ha descobert que a la planta de dalt hi vivia un paio a qui buscàvem per robatori.

Mira la seva col·lega, dubtant de fins on ha d'explicar. L'Alvarez arronsa les espatlles i, amb l'esperança que serà a fi de bé, opta per revelar-ho tot.

—Li he dit al paio que si aconseguia obrir els panys del despatx del gerent i de la caixa evitaria d'anar a la presó.

Mira en Bradley, nerviosa, preguntant-se si es deu haver ficat en un merder. L'expressió del seu superior no deixa entreveure la resposta.

—I què més? —pregunta amb una veu encara més greu.

—Vuit panys en total, el paio els ha fet saltar tots en menys d'un minut —diu l'agent—. No m'estranya que no hi hagi ni una caixa forta segura en tota la ciutat.

—Què heu trobat a la fitxa de la dona? —pregunta en Bradley.

—Rebut. Vivia aquí des de feia una mica més d'un any —diu en Norris—. Pagava sempre en efectiu, no tenia el telèfon connectat, ni televisió, ni cable... Res. És evident que no volia que la localitzessin.

En Bradley fa que sí amb el cap: és just el que esperava.

—Quan va ser la darrera vegada que algun dels veïns la va veure?

—Fa tres o quatre dies, ningú no ho sap del cert —respon en Norris.

—Devia desaparèixer just després de carregar-se la seva amigueta —murmura en Bradley—. I documentació, què? Bé hi devia haver alguna cosa a la fitxa.

L'Alvarez comprova les notes.

—Fotocòpies d'un carnet de conduir de Florida i una targeta d'estudiant o alguna cosa semblant, sense foto —diu—. Diria que són autèntics.

—Analitzeu-los igualment —indica en Bradley.

—Els hem enviat a en Petersen —diu en Norris, referint-se a un altre inspector jove—. Ja hi està treballant.

En Bradley assenteix sense dir res.

—I el lladre, o qualsevol altre dels residents, coneixien la sospitosa? Us n'han explicat res?

Els dos fan que no amb el cap.

—No, ningú. Només la veien arribar i marxar —diu en Norris—. Vint-i-pocs anys, un metre setanta aproximadament i un cos espectacular, segons el lladre...

En Bradley alça els ulls cap al cel.

—Tenint en compte els estàndards d'aquesta gent, segurament això només vol dir que tenia dues cames.

En Norris somriu, però l'Alvarez no. L'únic que espera és que en Bradley digui alguna cosa sobre el tracte que ha fet amb el lladre. Si pensa apartar-la del cas, no té cap sentit que ho faci durar. Però de moment ha de continuar parlant i mostrant-se professional.

—Segons la noia de la 114, que diu que és actriu, la sospitosa canviava d'aspecte constantment. Un dia era Marilyn Monroe i l'endemà, Marilyn Manson; de vegades, les dues Marilyns en un mateix dia. També podia disfressar-se de Drew Barrimore, Britney Spears, Dame Edna, K. D. Lang...

—De debò? —pregunta en Bradley, i els dos joves agents assenteixen amb el cap mentre s'espremen el cervell per recordar més noms—. Em moro de ganes de veure'n el retrat robot —afegeix, conscient que les vies d'investigació amb què se sol resoldre un assassinat s'anaven tancant l'una darrere l'altra—. Res més?

Els dos detectius branden el cap.

—Doncs ja podeu començar a prendre declaració als personatges que viuen aquí, o com a mínim a tots aquells que no tinguin una ordre judicial, que deuen ser dos o tres.

En Bradley els fa marxar i es tomba cap a mi entre les ombres, inquiet per treure un tema que el burxa des de fa estona.

—N'havies vist cap, d'aquestes? —pregunta posant-se uns guants de goma i agafant una capsula metàl·lica que hi ha en un prestatge de l'armari. És de color caqui, tan estreta que jo ni l'havia vista. Està a punt d'obrir-la, però en aquell moment es tomba

cap a l'Alvarez i en Norris. Són a prop de la porta, obrint-se pas entre els bombers, que ja han començat a recollir l'equip per bombar substàncies perilloses.

—Ei, nois! —exclama, i els dos agents es tomben cap a ell—. Sobre això del lladre... molt bona feina.

Veiem l'expressió alleujada de la inspectora Alvarez i, a continuació, tots dos alcen una mà, somrient. No m'estranya que els seus homes l'adorin.

Em fixo en la capsa metàl·lica. Vista de més a prop sembla una mena de maletí, amb un número de sèrie serigrafiat amb lletres blanques. Salta a la vista que és un objecte militar, i em ve un record vague d'haver vist alguna cosa semblant abans.

—Una farmaciola de campanya? —pregunto, no gaire convençut.

—Per poc —diu en Bradley—. És un equip de dentista.

Obre la capsa. A dins, protegits amb escuma, hi ha diversos instruments odontològics militars: separadors, sondes, fòrceps d'extracció...

Em quedo mirant en Bradley.

—Va arrencar les dents de la víctima? —pregunto.

—Totes. No n'hem trobat cap, i m'imagino que se'n devia desfer. Si tenim sort, potser les va llençar pel vàter... Per això estem arrencant les canonades.

—Quan ho va fer? Abans o després d'assassinar la víctima?

En Ben s'adona d'on vull anar a parar.

—No, no la va torturar. Els de medicina forense li han examinat la boca i estan força segurs que va ser *post mortem*, per evitar-ne la identificació. Per això t'he demanat si podies passar per aquí; he recordat haver llegit alguna cosa al teu llibre sobre odontologia casolana i un assassinat. Si el cas havia passat als Estats Units, he pensat que potser hi podia haver alguna...

—No, no hi pot haver cap relació. Allò va passar a Suècia —dic—. Un paio va fer servir un martell quirúrgic sobre el pont i la mandíbula de la víctima. Suposo que l'objectiu era el mateix. Però uns fòrceps? Això no ho havia vist mai.

—Doncs ara ja no ho podràs dir —m'etziba en Ben.

—Que encoratjador —dic—. Veure com evoluciona la civilització, vull dir.

Deixant de banda per un moment la meua desesperança amb la humanitat, he de dir que l'assassina cada vegada m'impresiona més. No ha de ser gens fàcil arrencar vint-i-dues dents a una persona morta. És evident que va entendre un concepte important, un element que passa per alt a la majoria de la gent que es decanta per aquesta línia de treball: no han arrestat mai ningú per un assassinat, sinó per una mala planificació.

Assenyalo la capsa metàl·lica.

—I on en pot aconseguir una d'aquestes, un civil? —pregunto.

En Ben arronsa les espatlles.

—A tot arreu. He trucat a un col·lega que treballa al Pentàgon i ha donat un cop d'ull als arxius: a l'exèrcit n'hi van sobrar quaranta mil, i les ha venudes a través de botigues de supervivència durant els últims anys. Ho investigarem, però no serà així que l'enxamparem. Dubto molt que algú recordi...

Deixa la frase a mitges. Està perdut en un laberint; recorre l'habitació amb la mirada, intentant trobar una sortida.

—No disposem d'una cara —diu en veu baixa—. Ni d'història dental, ni de testimonis... I, el pitjor de tot, no disposem d'un mòbil del crim. Tu coneixes aquest món més bé que ningú. Quines probabilitats diries que tenim de resoldre el cas?

—Ara mateix? Les mateixes que de guanyar la loteria —contesto—. En entrar, el primer que penses és: «Això és obra d'un principiant, un altre cas de sexe o drogues.» Però llavors et fixes en els detalls i... Només m'he trobat amb un parell de casos al món que s'acostin a aquest.

Llavors li explico allò de l'esprai antisèptic. No cal dir que no s'alegra gens de sentir-ho.

—Gràcies pels ànims —diu. Sense adonar-se'n, es frega el dit índex i el polze; fa temps que el tracto de prop i sé que vol un cigarret. Un cop em va explicar que ho havia deixat als noranta, i que des de llavors hi havia hagut un milió de vegades en què havia pensat que potser fumar l'ajudaria. I aquesta n'era una, evidentment. Per fer-se'n passar les ganes, es posa a parlar:

—Saps quin problema tinc? La Marcie m'ho va dir un cop. —La Marcie és la seva dona—. Agafo massa afecte a les víctimes i al final m'acabo creient que sóc l'únic amic que els queda.

—El seu heroi? —inquireixo.

—Justament la paraula que va fer servir ella. Hi ha una cosa que mai no he estat capaç de fer, i la Marcie diu que és l'únic que realment li agrada de mi: no he pogut deixar mai un amic a l'estacada.

«El defensor dels morts», penso. Hi podria haver coses pitjors. M'agradaria molt poder fer alguna cosa per ajudar-lo, però no puc: no formo part de la investigació i, tot i que encara no he fet els quaranta, estic retirat.

Un tècnic entra corrents a l'habitació.

—Ben? —pregunta amb accent asiàtic.

En Bradley es tomba.

—Al soterrani!

Tres tècnics amb granota han tirat a terra una vella paret de maons. Tot i les mascaretes, la fortor que desprèn el forat els provoca basques. No han trobat un cos —la carn en descomposició fa una pudor molt particular—, sinó una claveguera plena de floridura i de cent generacions de merda de rata.

En Bradley s'obre pas per un seguit de recambrons pudents i s'atura sota la llum intensa d'uns focus que il·luminen la paret esventrada. Jo el segueixo amb la resta d'investigadors i arribo just a temps per veure com l'asiàtic —un xinès americà a qui tot-hom diu Bruce per motius evidents— enfoca el forat amb una llanterna.

A dins hi ha un intricat laberint de canonades. En Bruce explica que, després de desmuntar el bany de l'habitació 89 i no trobar res atrapat al sifó, han decidit anar un pas més enllà: han demanat una càpsula de tint Fast Blue B a l'equip forense, l'han barrejada amb mig litre d'aigua i l'han abocada pel desguàs.

El líquid ha trigat cinc minuts a arribar. Si ha anat tan a poc a poc, vol dir que hi havia alguna mena d'embús entre l'habitació 89 i el soterrani. I finalment l'han trobat, entre l'embolic de canonades i connexions il·legals de darrere la paret.

—Digueu-me que són les dents, sisplau —diu en Bradley—. Les va llençar pel vàter?

En Bruce fa que no amb el cap i il·lumina amb la llanterna una pasterada de paper socarrimat que ha quedat encallada en un punt on la cantonada gira noranta graus.

—El baixant ve directament de la 89, ho hem comprovat —diu assenyalant la pasterada—. Sigui el que sigui, segurament ho va cremar i ho va llençar pel vàter. Va fer el que havia de fer, però no es podia imaginar que qui va muntar les canonades es va saltar la normativa.

Amb unes pinces, en Bradley comença a desfer l'embull.

—Trossos de rebuts, l'extrem d'una targeta de metro, una entrada de cine —ens va explicant als qui l'observem—. Sembla que va fer una darrera repassada a l'habitació i es va desfer de tot el que s'hi havia deixat.

Va continuar separant fragments de paper cremat.

—Una llista de la compra... Ens pot ser útil per comparar la cal·ligrafia si arribem a trobar algun... —comença a dir, però deixa la frase a mitges i clava la mirada en un paper una mica menys socarrimat que la resta—. Set números. Escrits a mà: nou, zero, dos, cinc, dos, tres, quatre. No està sencer, la resta s'ha cremat.

Ensenya el paperet perquè la resta del grup el vegi, però jo sé que en realitat es dirigeix a mi, com si el fet d'haver treballat en un servei d'intel·ligència em convertís automàticament en criptògraf. Set números escrits a mà corresponents a una sèrie incompleta. Podrien voler dir qualsevol cosa, però jugo amb avantatge: en la meva antiga professió estàvem molt acostumats a trobar-nos amb informació fragmentària, i per això no la descarto immediatament.

Els altres, per descomptat, es llancen de seguida a fer especulacions: un compte bancari, una targeta de crèdit, un codi postal, una adreça IP, un número de telèfon. L'Alvarez diu que el prefix 902 no existeix, i té raó. Més o menys.

—No, però la nostra xarxa està connectada amb la canadença —diu en Petersen, un jove inspector amb pinta de defensa de futbol americà—. El 902 és el prefix de Nova Escòcia. El meu avi hi tenia una granja.

En Bradley no respon, però no para de llançar-me mirades, esperant la meva opinió. Després d'algunes experiències amargues he après que, davant la incertesa, val més no dir res. Per tant, em limito a arronsar les espatlles, i en Bradley i tota la resta passen a una altra cosa.

El que em ronda pel cap, però, és el calendari de paret. Em té amoïnats des que l'he vist. Segons l'etiqueta del preu que hi ha al

darrere, va costar quaranta dòlars a Rizzoli, una llibreria cara. Trobo que són molts diners per fer-lo servir exclusivament per saber la data i no escriure-hi res. L'assassina era una dona llesta, això és evident, i de sobte se m'acudeix que potser no el va comprar per fer-lo servir de calendari; potser li interessaven les ruïnes antigues.

Jo havia passat la major part de la meva carrera a Europa i, tot i que ha plogut molt des que vaig voltar per aquella part d'Orient, estic força segur que el 90 és el codi internacional de Turquia. Només has de passar un dia viatjant per aquell país per adonar-te que té més ruïnes grecoromanes que cap altre lloc del món. Si el 90 és un codi de país, és possible que la resta de díigits corresponguin a un prefix local i part d'un número de telèfon. Sense que ningú no se n'adoni, vaig fins a la part més silenciosa del soterrani i, amb el mòbil, truco a Verizon, la meva companyia telefònica: necessito informació sobre prefixos locals de Turquia.

Mentre espero que em contestin, dono un cop d'ull al rellotge i m'adono, sorprès, que a fora ja deu haver començat a sortir el sol. Ja fa deu hores que el conserge ha anat a comprovar un tall de llum a l'habitació del costat i ha obert la porta de l'habitació 89 per accedir a uns cables. No m'estranya que tothom faci cara de cansament.

Finalment aconsegueixo parlar amb una persona del departament d'atenció al client de Verizon, una dona amb un accent molt marcat que m'imagino que deu treballar en una centraleta llunyana de Bombai, i descobreixo que la meva memòria encara no ha perdut facultats: el 90 és, efectivament, el prefix internacional de Turquia.

—I què me'n diu, del 252? Correspon a un codi d'àrea?

—Sí, d'una província... Es diu Mugla, o alguna cosa així —diu fent el que pot per pronunciar-ho correctament.

Turquia és un país gran (més gran que Texas, amb una població de setanta milions d'habitants), i aquell nom no em diu res. Començo a donar-li les gràcies, disposat a penjar, però la dona afegeix:

—No sé si li servirà de res, però aquí diu que una de les ciutats més importants de la regió està situada a la costa de l'Egeu i es diu Bodrum.

Aquell nom em posa tots els pèls de punta i em provoca un calfred de terror que, al cap de tants i tants anys, amb prou feines s'ha dissipat. «Bodrum», diu la dona; la paraula aflora a la superfície com les restes d'un naufragi llunyà.

—De debò? —dic amb veu calmada, intentant contenir una allau de pensaments. Llavors la part del cervell que s'encarrega del present em recorda que només sóc un investigador convidat en aquest cas, i m'envaeix una onada d'alleujament. No vull tenir mai més res a veure amb aquella part del món.

Torno a l'habitació 89. En Bradley se m'acosta i li dic que crec que el paperet és l'inici d'un número de telèfon, sí, però que s'oblidi del Canadà. Li parlo del calendari i em diu que també li ha sobtat només arribar.

—Bodrum? —pregunta—. On és Bodrum?

—Has de sortir més. A Turquia, una de les destinacions turístiques més populars del món.

—I què me'n dius, de Coney Island? —fa amb cara de pòquer.

—S'hi acosta força —contesto recordant el port ple de iots extravagants, les mansions de luxe, una petita mesquita amagada entre les muntanyes i les cafeteries amb noms com Mezzaluna o Oxygen, plens d'hormones i caputxinos a deu dòlars.

—Hi has estat? —pregunta en Bradley.

Brando el cap: hi ha algunes coses que el govern m'obliga a mantenir en secret.

—No —menteixo—. Per què devia voler trucar a Bodrum? —em pregunto en veu alta, per canviar de tema.

En Bradley arronsa les espatlles, reticent a especular, amoïnat.

—El nostre ganàpia també ha fet una bona feina —diu assenyalant en Petersen, que és a l'altra punta de l'habitació—. El que l'Alvarez ha trobat a l'arxiu del gerent no era un carnet d'estudiant, sinó de la Biblioteca Pública de Nova York. Amb nom fals, evidentment.

—Ah, que bé —dic jo, sense gaire interès—. Una intel·lectual.

—Jo no diria tant —respon ell—. Segons la seva base de dades, només en va treure un llibre en tot l'any—. Fa una pausa i em mira—. El teu.

Li aguanto la mirada, però m'he quedat sense paraules. No m'estranya que estigués amoïnat.

—Ha llegit el meu llibre? —aconsegueixo dir finalment.

—No només l'ha llegit: se l'ha estudiat del dret i del revés —diu—. Tu mateix has dit abans que has vist poques feines tan professionals com aquesta. Ara ja sabem per què: les dents arrencades, l'espri antisèptic... Tot això surt al teu llibre, oi?

Inclino el cap enrere mentre absorbeixo la magnitud d'aquella idea.

—Ha agafat diferents casos d'exemple i els ha usat com a manual: com matar algú i eliminar el rastre...

—Això mateix —diu en Ben Bradley, que, cosa raríssima, somriu—. Vull donar-te les gràcies. Encara que sigui indirectament, ara t'he de perseguir a tu, que ets el millor del món.